

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Eadem veritas probatur ratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

pro omnibus peccatoribus, nec mereri voluerit cœlum, nisi Prædestinatis, absolutè excludens omnes alios à Passionis suæ beneficio; qui tantum exinde conceperunt horrorem, ut mox imposuerint ipsi silentium, & expulerint ipsum. Quâ ratione audire possent aures Catholicæ talem doctrinam, quæ ipsis hæreticis adeò videbatur abominanda, ut refugerent auscultare illam? Et certè quid pro-ducere ipsa posset in animabus

nisi affectus pessimos, murmuraciones, horrores, ambiguitates pusillanimitates, neglectum salutis, magnamque ad desperandum proclivitatem; pro eo, quòd doctrina Catholica confirmet, animet, consoletur, & excitulet omnes ad sui amplectum magnâ etiam cum voluntate animique oblectatione. Revertor ad considerandum illam, & video nihil esse magis honorificum, magis dignum applausu.

ARGUMENTUM.

Eadem Veritas probatur ratione.

ARTICULUS IV.

Non sufficit, Deum velle nostram salutem; debemus & nos velle illam,

REcurro ad ipsummet Jesum, Christum, eumque interrogo; Domine, cum verum sit, quòd salvare velis omnes homines, quòd mortuus sis pro omnibus, quòdque tua sit intentio, ut immensus meritorum tuorum thesaurus seruiat omnibus hominibus ad emendum Paradisum: cur igitur non omnes saluantur? Nonnè es omnipotens ad faciendum omnia, quæcùnque tibi placuerint? **Quis** tuæ resistere potest voluntati?

Respondet mihi: verâ ac sincerâ voluntate volo ut omnes homines participes fiant fructuum Passionis meæ, & salventur omnes: verum est etiam,

voluntatem meam esse omnipotentem; verum non utor totâ & absolutâ voluntatis meæ potentiâ, quando ago cum hominibus, qui fruuntur privilegio libertatis suæ, sicut utor illâ cum reliquis creaturis, quibus mihi resistendi non contuli libertatem. Non sufficit velle me, ut omnes salventur homines, sed oportet idipsum & velle illos; Ego volo, & ipsi nolunt; Ego ipsis offero meas gratias, & ipsi illas repudiant; ego ipsos urgeo, ipsosque impello, & ipsi mihi resistunt: quando pereunt, ipsorum sola est voluntas, & non mea: nunquam enim puniuntur, nisi quia meam facere nolunt.

Bbbbb 3

lue-

luerunt voluntatem. Id nōrunt & ipsimet fateri coguntur, se non esse miseros, nisi quia esse voluerunt. Siquidem inauditum est, unquam aliquem ex damnatis ausum fuisse exprobrare Deo: Miser sum, quia voluisti.

Sed, Domine, quomodō credere possumus, te velle salutem tot miserorum infantium; qui suffocati moriuntur in sinu matrum suarum, abs eo, quōd unquam fuerint in statu, in quo recipere potuissent sancti gratiam Baptismi, sinē quo intrare non possunt regnum Dei, juxta proprium effectum tuum? Quā ratione persuadere nobis possumus, infinitorum meritorum tuorum thesaurum esse pro tot ac tantis nationibus infidelibus, quæ tuæ non sunt membra Ecclesiæ, quæ nullam veritatis habent cognitionem? Ubi sunt gratiæ, quas exhibes ipsis? ubi media salutis, quæ ipsis præparas?

Quomodō
verum sit De-
um velle sa-
lutem parvo-
rum infan-
tium, qui mo-
riuntur, ante
quā nascan-
tur.

Mihi respondet, quōd gratia, quæ perficit naturam, non fit facta, ut cursum naturæ invertat. Si aliquis infans moriatur in sinu matris suæ ex indispotione naturali, vel alio defectu, cujus ipsa est causa, est hoc accidens, cujus gratia nullam habet partem, & dici non potest, gratiam defuisse naturæ; sed dicendum potius est, natu-

ram defuisse gratiæ; & quōd si pauper hic infans moriatur absque gratiā Baptismali, & consequenter non obtineat salutem, non id est ex voluntate Dei; vel ad summum est ex voluntate, quæ id permittit, & non ex voluntate, quæ id ordinat, discernit, imperat.

Pari ratione res agitur cum illis, qui nascuntur inter nationes infideles. Si aliquis infans nascatur ex tali Patre, in tali tempore, in tali loco, & talis conditionis, hic est naturalis rerum humanarum cursus, quem non invertit gratia: nascitur is remotus à sole divino, qui posuit tabernaculum suum in Ecclesiā suā; si non recipit ex eo tam abundanter lumina, calores, influxus, hoc non impedit, quin is ubivis diffundat illos; & si naturales ipsorum indispositiones sunt obstaculo, ne tam copiosè participet ex iis, sicut alii, dicendum non est, gratiam defuisse naturæ, sed potius, naturam defuisse gratiæ. Ita miseri & infelices sunt nati secundum cursum naturæ, quem gratia non impedit.

Jesus Christus
vult salutem
nationum
infidelium.

Et quis dicet, quōd sol materialis maturitatem tribuere non lit cunctis fructibus, quamvis inventiantur ex illis, qui non maturescant, eò quōd producantur in climate, vel aliā quādam dispoitione, quæ impediat, ne

Jesus Christus
est sol, qui
vult ex parte
suā omnes
fructus red-
dere maturos.

reci-

recipiant copioſè ſatis ipſius calores, ipſius influxus. Ipſe, quod ſuarum eſt partium, facit; cùm communis totius naturæ ſit Pater; ſi fructus ſint, qui pereant, non ſtat per illum, ſed defectus eſt ſubjecti. Sic aſſerendum non eſt, quòd Redemptor univerſalis cunctorum hominum ſalvare non velit omnes peccatores, quamvis plures reipſà non ſalventur. Ipſe ex parte ſuà copioſam facit & abundantiffimam redemptionem; theſauri gratiarum & meritorum ipſius, quos aperit, quòsque omnibus offert, ſunt inexhauſti; ſi plures ex illis non proficiant, non ſtat per Redemptorem, ſed eſt defectus, infelicitas, & indiſpoſitio hominum.

Et quid prodeſt ergò, divine Redemptor, te mortuum eſſe indiſcriminatim pro omnibus peccatoribus, teque obtuliſſe Deo Patri tuo tua merita pro omnibus, nullo prorsùs excepto, nequidem Anti-Chriſto, cùm innumerabilis multitudo reproborum nullum exinde trahant fructum, hauriant profectum? Tu noveras, ea omnia fore inutilia; ut quid ergò illa facere voluiſti? an ſponte res agis in vanum? Nam quis effectus Paſſionis tuæ reſpectu omnium reproborum?

Habet ipſa mirabilem effectum, reſpondet mihi: nam ſi

non ſalvet ipſorum animas, ſal-
vat tamen gloriam Dei Patris
mei. Ut id intelligas, conſi-
dera, peccatum eodem tem-
pore, duo ingentia progignere
mala: primum eſt, & maximum,
quòd atrocem injuriam inferat
Majeſtati infinitæ Dei, & ex
hàc parte illud infinitum eſt ma-
lum. Secundum eſt, quòd de-
prædetur, perdat & occidat ani-
mam, & ex hac parte eſt ma-
lum æternum pro illà, à quo ſe
nunquam liberare poteſt pro-
priis viribus. Paſſio mea eod-
em ſic tempore, utrùmque
reparat malum peccati, ſed mo-
do diverſo. Quantum enim
concernit reparationem injuriæ
Deo factæ, hoc non dependet
niſi à voluntate meà, & ideò
nunquam non aſſequor pri-
mum hunc finem, qui præci-
pius eſt, quem ſpectavi in my-
ſterio Incarnationis; quam etiam
ob rem patiendum mihi fue-
rat pro omnibus peccatis homi-
num, ita, ut nec unicum inde
excipiatur, non magis pro pec-
catis reproborum, quam illis
prædeſtinatorum, eòquòd nec
unicum ſit, quòd non infinità
injurià afficiat Deum, quam
reparare mearum partium erat
per ſacrificium mortis meæ.

Sed aliud malum peccati, quòd
reſpicit perditionem animarum
id committentium, non ſolius
eſt meæ voluntatis reparare. De-
beo

beo id velle primus, & etiam volo; sed ipsæ debent id velle post me & mecum; & plerique nolunt efficax gratiarum mearum, quæ reparare omnes ipsorum possunt ruinas, acceptare remedium. Insensati, dum recipere nolunt infinitum, quod illis gratuito offero pretium ad solvendum infinita, quibus tenentur justitiæ Dei Patris mei debita; dumque solvere ipsimet illa malunt in æternum, absque eo, quod unquam satisfaciant per cuncta inferni tormenta.

Ita, amabilis mi Redemptor, hoc optime declarat mihi, quam necessarium sit credere, te mortuum esse pro omnibus hominibus, & etiam pro omnibus peccatis hominum in particulari. Sed non capio, quid lucri imaginari sibi potuerint homines pro te, vel pro se, persuadendo sibi, te mortuum non esse pro omnibus, teque omnes salvandi non habuisse intentionem.

Motiva, quæ habere possunt ii, qui dicunt Jesum Christum non esse mortuum pro omnibus.

Totum lucrum, quod anhelare pro se possent, est, quod, cum deserere nollent effrœnem suam vivendi licentiam, nec immoderatos suos edomare animi affectus, quibus vecorditer famulabantur, abscondere vel aliquâ ratione imminuere suum cogitarent probrum, non absque horrenda dicendo blasphemia, sibi gratiam defuisse: quodque ad pacificandum arrodentem

conscientiæ suæ vermen, qui suam ipsis exprobrabat ingratitude, cum non viverent pro ipso, qui pro se mortuus erat, nec ex toto corde ipsum amarent, à quo videbant se propriâ suâ vitâ amari magis; crederent hanc sibi tolli obligationem, dicendo, ipsum non esse mortuum pro omnibus, sed solum pro parvo prædestinatorum numero; quodque, cum certi non essent, an ex illis sint, vel non sint, sibi ingens hæc non incumberet obligatio me amandi, mihi que inserviendi: & tandem, cum contemnerent legem meam, à qua condemnabantur coram cœlo & coram terra, ad excusandum se dicerent, sibi in statu, quem tenent, mandata mea servatu esse impossibilia.

Sed dicendo hoc atrocissimam mihi inferunt injuriam, inquit Jesus Christus: siquidem propugnando, me non esse mortuum pro omnibus, nec animum habuisse salvandi omnes, credere debent, me id vel non potuisse, vel id noluisse: si dicant, me suppeditare non potuisse totam summam, quæ necessaria est, ad satisfaciendum ex integro, pro omnibus peccatis hominum, credere me debent pauperem & impotentem, quod propriè est dicere, me Deum non esse; & nemo inter ipsos hoc dicere auderet. Si credant, me

Quanta sit injuria Jesu Christo, dicere quod mortuus non sit pro omnibus,

me id noluisse, exigui vel nullius erga se amoris & bonitatis me arguant necesse est. Si teneant, me nec amoris nec bonitatis habuisse satis, ut extendere ad omnes homines, & à parvo tantum numero omnem meam bonitatem, omnem meum amorem fuisse exhaustum, hoc vehementissimè affligit me, ipsumque exulcerat mihi cor, ac vulnerat animum; mavelim enim meam potentiam, quam meum amorem laceffiri injuriâ.

Quod impossibile sit dubitare de amore Jesu Christi erga nos.

Itane? post hæc omnia, quæ feci, post hæc omnia, quæ perituli pro hominibus, ipsi dubitent adhuc de infinito meo erga se amore? Itane? viderint ipsi, Deum Majestatis infinitæ pro se annihilatum, & ex amoris sui abundantia dilapsum velut in extasi è sinu Patris sui inter brachia sua; & revocarent in dubium, an ita amentur ab ipso, ut nec unicum suorum excludere velit ab amplitudine amoris sui? Itane? conspexerint ipsi hunc Deum annihilatum exigere in terra vitam pauperem, afflictam, calamitosam, omni adversitatum, laborum & tribulationum genere refertam, quin unquam pro semetipso fecerit quidquam, & ambigui adhuc hærent de amoris ipsius magnitudine? verum, quod excedit omnia, an viderint ipsum confixum cruci, sacrificare honorem

suum, corpus suum, animam suam, propriam vitam suam perprobrosissimum pariter & pœnotissimum supplicium, ut perendo se salvaret ipsos; & interrogarent adhuc, an eòsque diligam ipsos, ut mori voluerim pro omnibus, & omnes salvare? Loquimini vulnera mea, loquere o vox omnipotens sanguinis mei, quem torrentis in morem effundo pro ipsis; loquere cor meum apertum; loquere caput meum spinis transfixum, loquere totum corpus meum virgis concisum: dicite illis, an Deus Omnipotens in hunc redactus statur ad salvandos peccatores, eòsque diligat ipsos, ut sincerum habeat animum salvandi ipsos omnes.

Probè video, amantissime mi Salvator, amorem tuum nullis arctari limitibus, diligere te nos sine fine, & magis quam propriam vitam tuam. Sed vide-
ris non amare temetipsum, qui infinità ratione es amabilis; siquidem omnia tua nobis elargiris bona: an igitur nihil servabis pro te? Itane ergo? nulla tibi pars erit propriorum meritorum tuorum? an nihil omnino es meritis pro teipso? Ità, inquit mihi, volui ex bonitate venire in partem propriorum bonorum meorum cum hominibus; & ex hoc volo agnoscere ipsos magnam abundantiam

Jesum Christum ex bonitate voluit aliquam meritorum suorum nobiscum capere partem.

Ccccc

mei

mei ergà se amoris : siquidem portio , quam mihi reservo , est quasi nihil , respectu immensæ summæ , quam totam integram dono do ipsis : nihil volo ex eo , quod concernit meritum essentialè respiciens beatitudinem ; hæc omnia cedo ipsis , absque eo , quòd ex iis mihi reservem vel unicum atomum .

Tota portio , quam habere volo ex thesauro infinito omnium meritorum meorum , quæ comparavi , non concernit nisi duas res accidentales , glorificationem corporis mei , & exaltationem mei Nominis . Corpus meum , quod reddidi passibile & mortale toto tempore transitorie vitæ meæ , quam exegi in terrâ , continuum operando miraculum , ut conservarem illud in statu , in quo pati posset pro hominibus , acquisivit sibi jus , ut glorificaretur , velut corpus animæ beatæ , & ad hoc nullo alio indigebam merito : sed quia plurimum sustinuit pro gloriâ Dei , & totum cooperatum fuit plagis ex amore proximi , hinc meretur augmea-

Iesus Christus non meruit pro se nisi glorificationem sui corporis , & exaltationem sui nominis ,

Heb. 2. v. 9. Vidimus JEsum propter passionem mortis gloria & honore coronatur.

tum gloriæ proportionatum magnitudini pœnarum suarum .

Et quod attinet exaltationem Nominis mei , est hæc recompensatio , quam accipio à justitiâ Dei Patris mei : Quia enim humilitatus sum , annihilatus , & summis obrutus opprobriis ad reparandam ipsius gloriam , hinc æquitati judicavit consonum , ut me exaltaret , meumque Nomen ita redderet gloriosum , ut illo pronuntiato , omne fleeteretur genu , in cælo , in terrâ , & in ipso etiam inferno . Ecce totam portionem quam mihi reservo ex meritis Passionis meæ ; totum residuum dono gratuito & prompto animo miseris peccatoribus .

Grates immortales , ô infinitâ ratione bone , infinitâ ratione amabilis Jesu ! unicum adhuc nôsse aveo , quem statum tenere quis debeat , ut participare possit è thesauro infinitorum meritorum tuorum .

Videamus .

ARGU.